

VERONIKA VE MEXICKÉ TELENOVELĚ - 1.

Středa, 20 leden 2021

Bylo mi sedm let, u moci byli rudoarmájský a chybělo pár měsíců do revoluce. Má milovaná babička mi k narozeninám zakoupila za ujetých bony v Tuzexu ilustrovanou knihu o Mexiku, která byla napsána v němčině. Aťkoliv jsem navštívila kurzy němčiny u paní učitelky Irmy, kterou u nás mci zapomněli po válce, moje slovní zásoba neb dostatečně rozvinutá na to, abych porozuměla tomu, co se tam děje. I přesto jsem u té doby věděla, že se jedno Mexiko podává.

Bylo mi krásně dvacet let, pyšná jsem se rudovlasou hřívou, prsa nepodléhala gravitaci a Sony Ericsson s dvouúhelníkovým displejem byl posledním výrobkem techniky. Moje poctivě našetřená peněze, které jsem k koruně ukládala na spořicí knihu, padly na letenku do Mexika a nezbytně dají. Bylo to pár let před vstupem EU a v polovině konce zeměkoule se rovnal trojúhelník science fiction. Aťdávce se heslem "žhodná holky se dostanou nebe a ty zlobivě vjudeš", zatím dila jsem si složitě po telefonu a e-mailu práci ve výšné zemi, a tak, když jsem nastupovala do tzv. Jumba, vydávala jsem se na dlouhou cestu tam na jisto.

Nebudu vás zatěžovat podrobnostmi o práci v hlavním městě v zemi kukuřice. Nebylo to nic světoborného a tak pokrýval všechny dají. Ale firma mi platila nehezky hotel v nelukrativně čtvrti, a tak stácha nad hlavou a sprcha, bys s kontaminovanou vodou, byly jediné jistoty, na které jsem se mohla spolehnout.

Trošku rozáraná z máho idealizovaného snu jsem se zatím ekla, že v Mexiku zůstanu maximálně pár týdnů, aťsá-cá, ať uvidím všechno, co jsem vidět chtěla; ale máj plán se změnil, když jsem poznala Sergia...

Znáte ty jihoamerické telenovely, ve kterých, když chtějí scenářisté dodat práci báhu na dramatickosti, se boh krásně mladík z dobré rodiny zamiluje do bezvýznamné slušičky z chudé rodiny, popř. padá do ubohého sira to jsem v Mexiku prožila na vlastní kůži.

Za změnu stojím i to, že hotel, ve kterém jsem přebývala, sádlil bílé zko televizního studia Azteca, které si vzalo práci z titulu slavnou telenovelu "Rosalinda", a dává nám rozpočet využívalo suterén máho domovského hotelu, který ch scéna.

Protože má život v Mexiku byla nepřetržitá party, kdy jsem prováděla věci, na které nejsem moc pyšná, aťsá vracela domů nad ránem, ve značně podrobeném stavu. A tak jsem nedobrovolně občas vpadla do natáčeného z Nejen, že moje evropské vzezření nezapadalo do kontextu mexické telenovely, ale bývala jsem v takovém stavu, bych si v komparsu nezahrála ani koťátka. K nelibosti celého štábu se pak některé scény musely hrát znovu, dává má nezmarů sympatii, jsem si je pokaždě udobřila. Máj dar a diplomacké jednání za každou úroveň editelů hotelu, a tak jsem se časem stala u vedení hotelu velmi oblíbená - a to natolik, že se mi dostávalo nadstandardních služeb.

Jednoho krásného dne, kdy přes smog jako vždycky neprošlo slunce a viditelnost vzduchu byla téměř hmatatelná, vydala jsem se jako obvykle do supermarketu na nákup, abych zajedla svou tequilovou kocovinu. Když jsem se natahovala v regálu pro polévku v kelímku, zradil mě stádní mozek, který se ještě nevzpamatoval z nepřetržitých flámu, a ztratila jsem rovnováhu. Strhla jsem s sebou celý regál a natáhla jsem se v uličce, jak široká, tak dlouhá. Když jsem přicházela k sobě, stáhl nade mnou anděl ve snědém vydání.

Utápěla jsem se v jeho sametovém hnědém ošlech, a když se usmál, měla jsem pocit, že slunce svítá jen pro mě zachvála, mnou projel blesk a prdelat anděl - Áek Amor, na kterého jsem doposud nevěřila, nás oba zasáhl pát srdce.

Máj zachránce se předstíval jako Sergio, prozradil mi, že je architekt, a já věděla, že je to ON! Muž, se kterým jsem navázala...

VERONIKA,
neskutečná divočka

Pokračování - přání